

форсайтних досліджень; фінансування інновацій за проектним принципом, тобто не наукових установ, а пріоритетних цільових наукових проектів, що створюють передумови більш раціонального та ефективного використання фінансових ресурсів; координація і стимулювання науково-дослідної та технологічної співпраці з розвинутими країнами світу у напрямку формування єдиного інформаційного простору для міжнародного трансферу інноваційних технологій.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2002. – № 36. – С. 266.
2. Россия-2050: стратегия инновационного прорыва / Б.Н. Кузык, Ю.В. Яковец. – 2-е изд., доп. – М. : ЗАО «Издательство «Экономика», 2005. – С. 382.
3. Поддєрьогін А.М., Корнилюк А.В. Інновації та їх фінансове забезпечення в харчовій промисловості України [Електронний ресурс] / А.М. Поддєрьогін, А.В. Корнилюк. – Режим доступу : file:///C:/Users/Пользователь/Downloads/09PAM180612-1.pdf.
4. Корольова-Казанська О. Джерела фінансування інноваційних проектів підприємства / О. Корольова-Казанська // Економічний аналіз. – 2010. – Випуск 5. – С. 280–283.
5. Кількість підприємств за їх розмірами за видами економічної діяльності у 2012 році [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України: [сайт]. – Режим доступу : http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2013/fin/kp_ed/kp_ed_u/kp_ed_u_2012.htm.
6. Наукова та інноваційна діяльність в Україні у 2012 році. Статистичний збірник. – К. : ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України», 2013. – 287 с.
7. Мірошниченко О. Інноваційна активність промислових підприємств України: стан і тенденції / О. Мірошниченко // Економіка. – №10(151). – 2013. – С. 73-78. – Режим доступу : <http://bulletin-econom.univ.kiev.ua/articles/2013/151/020.pdf>.
8. Перспективи інноваційного розвитку України (аналітична доповідь) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://old.niss.gov.ua/Table/Zhalilo21/003.htm>.
9. Бубенко П.Т. Інституційна динаміка просторової організації економічного розвитку: [монографія] / П.Т. Бубенко. – Харків : ХНАМГ, 2008. – 295 с.
10. Характеристика інноваційної діяльності підприємств [Електронний ресурс] // Український інститут науково-технічної і економічної інформації: [сайт]. – Режим доступу : http://www.uinpei.kiev.ua/viewpage.php?page_id=446.
11. Петришина М.О. Загальні засади запровадження інноваційної моделі розвитку української держави: муніципальний аспект [Електронний ресурс] / М.О. Петришина. – Режим доступу : <http://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2014/01/Petryshyna.pdf>.
12. Силантьєв С.О. Економічні механізми інноваційно-активних підприємств / С.О. Силантьєв // Актуальні проблеми економіки. – № 5 (143), 2013. – С. 132–140.
13. Інноваційний розвиток промисловості як складова структурної трансформації економіки України [Електронний ресурс]. – К. : НІСД, 2013. – 71 с. – Режим доступу : http://www.niss.gov.ua/public/File/2013_table/1029_dok.pdf.
14. Варналій З.С. Конкуренентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення / З.С. Варналій, О.П. Гармашова. – К. : Знання України, 2013. – 387 с. – С. 141.

УДК 35.012.25

Кальницька М.А.
здобувач кафедри економічної теорії,
кандидат економічних наук, доцент
Львівської комерційної академії

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД В УПРАВЛІННІ РОЗВИТКОМ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ

У даній статті розглядається можливість використання системного підходу в управлінні розвитком соціальної сфери. Розроблено схематичну модель взаємозв'язку структурних елементів системи соціального розвитку держави. Автор робить висновок, що використання системного підходу дозволяє аналізувати не лише ефективність системно-структурних елементів соціального зростання, але й динамічно-структурних складових, зміна яких, власне, і визначає соціальний розвиток держави.

Ключові слова: соціальна сфера, соціальний розвиток, системний підхід, модель, безпека.

Кальницкая М.А. СИСТЕМНЫЙ ПОДХОД В УПРАВЛЕНИИ РАЗВИТИЕМ СОЦИАЛЬНОЙ СФЕРЫ

В данной статье рассматривается возможность использования системного подхода в управлении развитием социальной сферы. Разработана схематическая модель взаимосвязи структурных элементов системы социального развития государства. Автор делает вывод, что использование системного подхода позволяет анализировать не только эффективность системно-структурных элементов социального роста, но и динамично-структурных составляющих, изменение которых, собственно, и определяет социальное развитие государства.

Ключевые слова: социальная сфера, социальное развитие, системный подход, модель, безопасность.

Kalnytska M.A. SYSTEMS APPROACH TO MANAGEMENT OF THE SOCIAL SPHERE'S DEVELOPMENT

This article discusses the use of a systematic approach to the management of social development. A schematic model of the relationship of the structural elements of social development is designed. The author concludes that the use of a systematic approach allows us to analyze not only the efficiency of the system-structural elements of social growth, but also dynamic and structural components, a change which, in fact, defines the social development of the country.

Keywords: social, social development, systems approach, model, safety.

Постановка проблеми. Соціальний розвиток не може розглядатися відокремлено від економічного і навпаки. Це дві взаємопов'язаних та взаємообумовлюючих характеристики, дві складових єдиного суспільного процесу, що об'єднані поліструктурною та поліфункціональною складною системою.

При зосередженні уваги та зусиль на стимулюванні лише однієї складової розвитку в довгостроковій перспективі, на думку автора, неможливо досягти збалансованого соціально-економічного зростання. Відтак і головний цільовий орієнтир як результат соціальної політики держави також має узгоджува-

тися з потребами економіки. Саме тому видається найбільш доцільним визначення в якості головного критерію ефективності соціальної політики формування і ефективного використання людського капіталу. У такому випадку висока якість життя як мета державної соціальної політики буде лише однією з її передумов, адже важливо не лише жити добре з високим рівнем достатку, але й скеровувати ці блага на суспільний та соціально-економічний розвиток держави, формування необхідного для цього ресурсного потенціалу. Досягнення цієї найвищої мети об'єктивно ускладнюється, або навіть стає неможливим, за відсутності системного підходу до управління розвитком соціальної сфери і використання його результатів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зауважимо, що різні аспекти державного регулювання соціальних процесів та соціального розвитку оглянуто в працях зарубіжних учених: Т. Веблена, Л. Ерхарда, Дж.М. Кейнса, А. Маршалла, А. Сміта, Дж. Стігліца, а також у працях вітчизняних учених та практиків: Л. Абалкіна, О. Амоші, О. Амосова, С. Бакуменка, С. Бандура, Д. Богині, В. Бодрова, В. Гейця, В. Гончарова, А. Дегтяря, М. Долішнього, С. Дорогунцова, В. Жернакова, С. Зінченка, О. Іваницької, О. Крюкова, В. Кудряшова, В. Куценко, О. Лазора, Е. Лібанової, А. Мерзляк, О. Новікової, В. Огаренка, Н. Пушкарьової, І. Сироти, О. Скрипнюка, Р. Соболя, В. Шамрая тощо.

Постановка завдання полягає в обґрунтуванні використання системного підходу в управлінні розвитком соціальної сфери.

Виклад основних результатів дослідження. Для обґрунтування системного підходу концептуальних характеристик звернімося до результатів наукових пошуків у рамках загальної теорії систем. Так, класичні дослідники економічних систем – Дж. Ван Гіг та Л. Бергаланфі зазначали, що «...система є природним поєднанням сукупності окремих самостійно існуючих часткових елементів, пов'язаних між собою організаційно сукупністю складних відносин» [1, с. 16].

Те, що системи утворюються з окремих елементів та взаємозв'язків між ними, швидко стало постулатом. Але залишалися питання, чи складаються системи лише з матеріальних елементів, а також як вони взаємодіють із зовнішнім середовищем. Відтак Ю. Черняк запропонував поділяти сутнісне трактування поняття «система» на (1) взаємопов'язаний комплекс матеріальних об'єктів, (2) сукупність об'єктів та інформації про їх стан, (3) комплекс відносин, зв'язків та інформації та чи не вперше визначив можливість застосування системи як взаємопов'язаного комплексу методів і засобів вирішення складних економічних проблем [2, с. 6-7]. Очевидною перевагою такого підходу є не лише ідентифікація структурних елементів системи та напрямів і способів їх взаємодії, але й усвідомлення мети цього, її механізмів, внутрішньої структури.

Подальші дослідження у сфері прикладного використання системного підходу при вирішенні проблем соціально-економічного розвитку дозволили обґрунтувати такі його характеристики як побудова і функціонування системи, наявність її підсистем, структура та стан системи, її поведінка, моделі і принципи функціонування, мета, цілі та розвиток системи [3, с. 14-20]. Згодом стали усталеними такі положення системного підходу:

- управління системою потребує врахування відносин з елементами її зовнішнього середовища;

- цілі системи узгоджуються з метою її функціонування в рамках більш крупних систем;

- прийнятність перспектив розвитку системи визначається мірою її відхилення від оптимального проекту;

- оптимальний сценарій розвитку системи потребує комплексного планування, оцінювання та прийняття рішень, спрямованих на нові та позитивні зміни для системи в цілому, а не її окремих елементів;

- системний підхід і системна парадигма базуються на методах індукції та синтезу;

- розвиток системи потребує довгострокового (стратегія) та короткострокового (програми і планові заходи) планування, при якому пом'якшуються або усуваються небажані впливи на систему і їх тенденції.

Зауважимо, що останнє дозволяє підтвердити спад розвитку вітчизняної соціальної сфери передусім причиною відсутності довгострокової стратегії соціального розвитку держави та різнострокових і різнорівневих програм з чітко визначеними механізмами, інструментами та засобами, спрямованими на досягнення її мети і завдань. Таким чином, хоча й важливі, але розрізнені, не об'єднані єдиною метою та не зорієнтовані на комплексний довгостроковий соціальний розвиток заходи призвели до загального різкого зниження ефективності соціальної політики в нашій державі та зростання соціальних витрат на неї до рівня, обтяжливого для національного господарства. Відповідно, не було сформовано повноцінної соціальної інфраструктури, її елементів, соціальних відносин між ними, об'ємного соціального капіталу, підсистем соціокультурного розвитку громадян і підвищення якості їх життя.

З огляду на зазначене слухними є властивості системного підходу, які визначив Ю. Сурмін: цілісність, структурність, взаємозалежність з середовищем та відокремленість від нього, ієрархічність, множинність опису, субстанція, побудова, функціонування та розвиток [4, с. 56].

Узагальнюючи теоретичні положення системного підходу, зауважимо, що більшість з них відповідають етимології та можуть бути застосованими при управлінні такою складною системою як соціальний розвиток. При цьому найбільш важливими характеристиками цієї системи є її суб'єкти та об'єкти, підсистеми та їх елементи, структура, входи і виходи, модель функціонування, стан системи та параметри керування її розвитком (рис. 1).

Усвідомлення необхідності застосування, а також змістовної сутності та елементів системного управління соціальною системою держави, взаємозв'язків та взаємовпливів між ними є невід'ємною передумовою соціальної ефективності. Таким чином, досягаються не лише збалансованість впливу на усі аспекти соціальної політики та соціальні сфери, але й раціональний та поступовий розвиток соціальних інститутів, адекватні інституційні зміни соціального розвитку, узгоджені з економічним реформуванням системи національного господарства та розбудовою соціально-орієнтованої моделі ринкової економіки.

Система соціального розвитку (соціальної політики) належить до категорії відкритих та піддається впливу систем вищих рівнів (до прикладу, соціально-економічного розвитку, національної та економічної безпеки, суспільного та гуманітарного розвитку держави тощо); наявного чи потенційного фінансово-інвестиційного, матеріально-ресурсного, інтелектуально-кадрового, інформаційного та іншого забезпечення, що, власне, значною мірою визначає можливість держави при реалізації соціальної полі-

тики та обрані органами влади інструменти і засоби регулювання; інституціонального (передусім правового та організаційного) середовища.

Її особливості визначаються також і обраною на даний час моделлю державного устрою та управління, а також мірою впливу зовнішнього середовища та внутрішньої політичної ситуації.

Система соціального розвитку має динамічний характер. Тобто зовнішні впливи, стан об'єктів, дії суб'єктів управління системою, а також результати її функціонування визначають поточний стан, структурні та ієрархічні співвідношення, модель функціонування цієї системи. Як наслідок, змінюючись з середини, вона має вплив як на усі власні внутрішні елементи, так і на резистентність до зовнішніх факторів.

Результатом функціонування системи соціального розвитку є міра сформованості та ефективності використання людського капіталу держави. Але це головна мета. Його часткові завдання стосуються позитивного впливу на покращення якості життя, підвищення рівня здоров'я та освіченості нації, мінімізацію соціальних диференціацій (щодо доходів та витрат, якості трудового життя, житлово-побутових послуг, доступності до суспільних благ, соціальних послуг, можливостей власної самореалізації тощо), демократизацію суспільства та підвищення інших параметрів соціальної ефективності держави.

Виявлені за результатами узагальнення вітчизняної нормативно-правової бази та наукових досліджень головні структурні компоненти соціальної сфери та державної політики соціального розвитку утворюють основу її декомпозиції. Разом з тим потрібно стверджувати про те, що їх склад укомплектовано ще не у повній мірі та значно більшим науково-прикладним доробком у цьому аспекті є результати досліджень у царині економічної та зокрема соціальної безпеки.

До прикладу, в рамках комплексного аналізу регіональних особливостей та проблем соціальної політики вітчизняними науковцями під керівництвом З. Варналія аналізуються такі її складові, як стан людського розвитку, ефективність функціонування ринку праці, доходи та бідність населення, система охорони здоров'я та якість надання медичних послуг, рівень освіти, соціальна інфраструктура, інституційне забезпечення державної регіональної соціальної політики [5, с. 169-196].

Тобто доволі усталений перелік з одночасною претензійністю на неповноту. Адже у роботах з проблем безпеки пропонуються куди розлогіші підходи до декомпозиції соціальних систем. Так, В. Богомолів, надаючи характеристику соціальної політики та рівня життя в системі економічної безпеки держави, оперує такими комплексними категоріями, як політика доходів та їх оподаткування, перерозподіл бюджетних

соціальних трансфертів, соціальне розшарування, видатки населення, якість життя, сфера медичних послуг [6, с. 126-160]. Разом із констатацією деяких проблем розв'язку соціальної сфери звернімо увагу на важливість використання такої характеристики як соціальне розшарування. Причому тут важливо враховувати не лише диференціації за прошарками населення, але й у територіальному, галузевому, секторальному та інших аспектах. Це, на думку автора, через істотну прикладну значимість для державної політики висновків щодо соціальних диференціацій має підстави стати окремою самостійною компонентою в системі управління соціальним розвитком держави.

Ще ґрунтовніше підійшов до типологізації структурних компонентів соціального розвитку Г. Вечканов. Науковець класично виділяє: політику регулювання доходів, зайнятості, соціальне забезпечення, політику в сфері освіти та охорони здоров'я, житлову політику [7, с. 266-305]. У той же час було запропоновано враховувати таку нестандартну характеристику, як соціальна стійкість, під якою мається на увазі стабільність рівня цін на споживчі товари і послуги; доступність освіти, медичних послуг, інших чинників формування людського потенціалу; надійність сис-

Рис. 1. Конфігурація системи соціального розвитку та системних взаємозв'язків у її рамках (авторська розробка)

теми соціального захисту та підтримки, захищеність від екстремальних порушень у соціальному становищі всіх членів суспільства.

Фактично під соціальною стійкістю пропонується розуміти забезпеченість усіх верств населення необхідними товарами і послугами та її стабільність. А це дає підстави до включення в перелік структурних характеристик соціального розвитку стану функціонування внутрішнього споживчого ринку, а також підводить до усвідомлення критеріальної ознаки умовного поділу складових на ті, що краще використовувати для оцінювання соціальної ефективності та ті, що більшою мірою характеризують стан соціальної забезпеченості держави. Власне, розвиненість внутрішнього ринку не стільки впливає на соціальний захист, підтримку чи допомогу населення як на формування передумов відносно підвищення рівня якості його життя та задоволення первинних і потенційно зростаючих потреб.

Потрібно звернути увагу й на погляди Г. Вечканова відносно позитивного впливу на соціальний розвиток держави фінансового стану її підприємств та організацій. Поділяючи цю думку, додамо, що дійсно від фінансово-економічного стану суб'єктів господарювання залежать можливості економіки щодо зайнятості та оплати праці. Але тут важливо й те, що це є передумовою для розвитку мікрорівневих соціальних інфраструктур включно з позитивним впливом на їх участь у формуванні та розвитку соціального партнерства як колективно-договірного регулювання соціально-трудова відносин на всіх рівнях – працівника, трудового колективу, підприємства, галузі, регіону, держави.

Прикладним може стати й застосування в якості характеристичної складової соціального розвитку категорії середнього класу, а саме – стану його сформованості, рівня розвитку, обсягів та ролі в соціально-економічному зростанні держави. Такі ідеї мають право на існування, проте знаходяться скоріше у по-

літико-суспільній площині, аніж соціальній. Все залежить від системи державного устрою та її ефективності. У світі наявний досвід тоталітарних та одночасно соціально-орієнтованих держав з істотними успіхами соціального розвитку. Хоча погодимося й з іншим: якщо обрано курс на демократичну ринково-орієнтовану економіку, то розвиток середнього класу чи не найбільш ліберальний та природний шлях до структурної гармонізації соціальних прошарків населення.

Авторський колектив під керівництвом В. Сенчагова, аналізуючи параметри соціальної політики в рамках стратегії економічної безпеки держави, враховує дещо схожі аспекти соціального розвитку: рівень доходів громадян, їх майнову диференціацію, рівень бідності, стан розвитку платіжних систем та фінансів підприємств, ефективність функціонування житлово-комунального господарства, секторів освіти та охорони здоров'я. Сюди потрібно додати й велику увагу проблемам формування та розвитку середнього класу, а також т. зв. роздвоєння соціального забезпечення населення. Іншими словами – формування системи подвійних стандартів для багатого і бідного населення: «... це ілюстративно підтверджує система охорони здоров'я, для якої характерний сектор медицини для бідних з обмеженим асортиментом послуг, багатомісними та погано обладнаними лікарняними палатами, перевантаженими пацієнтами поліклініками з застарілим обладнанням і низько кваліфікованими працівниками та сектор медицини для багатих» [8, с. 661-737].

Такими ж тенденціями характеризується і розвиток системи освіти, житлово-комунального господарства, культури, спорту, інформаційно-комунікаційного та транспортно-забезпечення тощо. Причому посилення диференціації (за доходами і доступністю товарів та послуг) між прошарками населення може призвести до надто затривеного переходу з одного сегменту в інший, що є однією з передумов деградації нації. Світовим досвідом доведено, що унеможливити розвиток процесу соціальної диференціації можна шляхом формування і розвитку потужного і чисельного середнього класу. Тобто прошарку громадян, що не відносяться до вельми заможних, але мають високий рівень доходу, достатній для активного придбання товарів і послуг як споживчого, так і інвестиційного характеру, формування заощаджень.

Додамо, що державна підтримка середнього класу є дієвим інструментом економічного методу регулювання соціального розвитку, адже зусилля спрямовуються не стільки на фінансування соціальної сфери, встановлення жорстких обмежень для суб'єктів соціально-трудова відносин та засобів їх підтримки, захисту і допомоги тощо як на створення умов, сприятливих для розвитку малого і середнього підприємництва, зростання ділової активності населення, реалізації самоініціатив з диверсифікації джерел доходу громадян та зниження рівня соціальних трансфертів.

Більше того, вплив середнього класу на соціальний розвиток проявляється у виконанні його суб'єктами таких функцій: формування масового платоспроможного попиту на

Рис. 2. Структурні елементи системи соціального розвитку держави (авторська розробка)

внутрішньому ринку та стимулювання вітчизняного виробництва, економічного зростання і зайнятості; забезпечення більшої частки заощаджень та збережень у вигляді банківських депозитів, пенсійного фонду та страхових внесків; генерування головної частини податкових поступлень до бюджетної системи; збереження соціального спокою та соціальної стабільності у суспільстві.

Таким чином, середній клас виконує важливу системоутворюючу роль в забезпеченні соціально-економічного розвитку держави і, на думку автора, є підставою для включення цієї характеристики до структурних складових оцінювання та забезпечення її соціального розвитку. Це, хоча й вступає у певний консонанс з компонентою доходів і витрат населення, але лише частково, маючи при цьому значно вагомніше доповнююче значення, аніж дублюючу характеристику.

У багатьох дослідженнях з проблем регулювання соціальної сфери окремим важливим параметром ефективності державної політики вважається людський капітал або людський потенціал. Здебільшого наводяться аргументи, що конкурентоспроможність національного господарства на сучасному постіндустріальному етапі розвитку світової економіки все більше визначають такі чинники як здатність до інновацій та впровадження нових технологічних досягнень, що залежать від стану людського потенціалу країни. Натомість умови різкого зниження соціальної захищеності населення, погіршення якості зайнятості та фінансування соціальних сфер чинять негативний вплив на людський потенціал, створюючи реальну загрозу національній безпеці, включно з загостренням проблем бідності, соціальної ізоляваності, деградації територій.

Як вже зазначалося, ми не заперечуємо важливість реалізації такої стратегічної мети як формування та ефективне використання людського капіталу. Це важливо як для функціонування держави –

складної соціально-економічної системи, так і заради зміцнення конкурентоспроможності її господарського комплексу. Але включення цієї важливої комплексної характеристики лише однією з складових процесу соціального розвитку видається недостатнім, тому й неправомірним. Це, скоріше, головне завдання, яке потрібно реалізувати в ході провадження комплексної соціальної політики держави.

Висновки з проведеного дослідження. За результатами узагальнення теоретико-методологічних засад системного підходу до формування соціальної політики наведено на рис. 2. авторський погляд на компонентно-структурну модель системи соціального розвитку держави. Такий підхід дозволяє аналізувати не лише ефективність системно-структурних елементів соціального зростання, але й динамічно-структурних складових, зміна яких, власне, і визначає соціальний розвиток держави.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Дж. Ван Гиг. Прикладная общая теория систем / Гиг Дж., Ван пер. с англ. – М.: Мир, 1981. – 336 с.
2. Черняк Ю.И. Информационное управление / Ю.И. Черняк. – М.: Наука, 1974. – 184 с.
3. Острейковский В.А. Основы теории систем: основные положения и методы теории систем / В.А. Острейковский. – Обнинск: Обнинский институт атомной энергетики, 1987. – 116 с.
4. Сурмин Ю.П. Теория систем и системный анализ: учеб. пособие / Ю.П. Сурмин. – К.: МАУП, 2003. – 368 с.
5. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: монографія / [за ред. З. С. Варналія]. – К.: НІСД, 2007. – 768 с.
6. Богомолов В.А. Экономическая безопасность: учеб. для студентов ВУЗов / В.А. Богомолов. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2006. – 303 с.
7. Вечканов Г.С. Экономическая безопасность: учеб. для вузов / Г.С. Вечканов. – СПб.: Питер, 2007. – 384 с.
8. Экономическая безопасность России: общий курс: учебник / [под ред. В. К. Сенчагова]. – 2-е изд. – М.: Дело, 2005. – 896 с.

УДК 339.13.025

Катана А.В.

*старший викладач кафедри економіки підприємства
Чернівецького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету*

РЕГУЛЮВАННЯ ЯКОСТІ ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ НА ДЕРЖАВНОМУ РІВНІ

Стаття присвячена дослідженню регулювання якості продуктів харчування. Дане регулювання, у першу чергу, повинно здійснюватися на державному рівні. Використовуючи зарубіжний досвід, Україна має можливість створити систему регулювання якості продуктів харчування, що дозволить їй результативно функціонувати на міжнародному ринку.

Ключові слова: ринок продовольчих товарів, регулювання ринку продовольчих товарів та регулюючі органи, способи регулювання, безпека ринку продовольчих товарів.

Катана А.В. РЕГУЛИРОВАНИЕ КАЧЕСТВА ПРОДУКТОВ ПИТАНИЯ НА УРОВНЕ ГОСУДАРСТВА

Статья посвящена исследованию регулирования качества продуктов питания. Такое регулирование, в первую очередь, должно осуществляться на уровне государства. Используя зарубежный опыт, Украина имеет возможность создать систему регулирования качества продуктов питания, что позволит результативно функционировать на международном рынке.

Ключевые слова: рынок продовольственных товаров, регулирование рынка продовольственных товаров и органы регулирования, способы регулирования, безопасность рынка продовольственных товаров.

Katana A.V. REGULATION OF QUALITY FOOD AT THE NATIONAL LEVEL

The article investigates the regulation of food quality. This regulation should be carried out primarily at the state level. Using international experience Ukraine has the ability to create a system of quality control of food products, enabling it to function effectively in the international market.

Keywords: food market, food market regulation and regulators, methods of control, security market foodstuffs.